

>> Lisabon, odnosno Cabo da Roca, najzapadnija točka Europe, najudaljenije je mjesto na kojem je Vincent bio. <<

Nikada nije zakašljao.

Sljedeće putovanje je bilo samo pitanje vremena. Od nekoliko motora s dvorišta složio sam jedan koji je dobar. Ispod podnice auta je spremište za dijelove - rezervna glava motora, ventili, ponešto mehanike, dizalica, alat i sve što ne želimo, ali moramo imati na putu. Zapravo, Vincent nikada nije ni zakazao ni zakašljao. Ja čujem zvukove, stajem, osluškujem svoju paranoju, dva sata gledam izvađene ležajeve kotača u ruci koji su potpuno ispravni te ponovo krećem dalje. Neke sam savjete preuzeo od Aleksandra s kojim sam išao na drugo putovanje na Baltik. Zovemo ga Kiri. On je majstor računice, planiranja rute i iskorištavanja svake lijepe ceste ili mjesta za stajanku. Zapravo, od svakoga smo pokupili dobre navike.

Najlakše je putovati solo. Fleksibilan si i radiš što želiš. Nives, ja i Vincent smo nakon toga išli sami na sva putovanja, ali nas je stalno pratio strah što ako se nešto dogodi. Srećom, nikada se ništa nije dogodilo. Nikada nisam želio podizni krov, željeli smo izgledati kao obični kombi. To ima svoje prednosti kada poželiš spavati negdje na crnjaka. Izvrsne off-road sposobnosti znače da smo se mogli uvući onamo gdje nas nitko ne vidi.

Put je cilj, vrijeme je nevažno.

Poanta je bila putovati uz mali budžet. Na svakom putovanju Vincent je potrošio barem 50 posto više od nas, s time da smo izbjegavali autoceste, izuzev Njemačke. Tek izvan autocesta spoznaš najljepše na putovanju. Osim toga, kombi je tako bilo najlakše. Doduše, na usponu na Pirineje bilo je gusto, odnosno rijetko. Mislim na zrak. Kada je rijedak, Vincent se lijeno vuče, ali dolazi do cilja. A ciljeva je bilo više nego što sam maštao kada sam sam samcat na dvorištu brusio golem auto čijim limenim površinama nije bilo kraja.

Spomenuli smo Istanbul i Baltik, odnosno Helsinki kao ciljeve, a bili smo još i u Portugalu, i to dvaput. Vozili smo do Normandije, Pariza, Nizozemske i Belgije. Izuzmemo li Otok i Skandinaviju, prošli smo cijelu Europu uzduž i poprijeko, ali cilj je ionako bio manje važan od puta. Pitali bi me koliko mi treba "do tu i tu" i odgovor bi

bio "mjesec dana". Ali ljudi ne razumiju poantu. Nama je put cilj, vrijeme je apsolutno nevažno.

Sve smo bilježili okom kamere koju volimo nositi sa sobom. Bila bi prava šteta da to ni s kime ne podijelimo, pa smo napravili stranicu na Facebooku Vincent Overland, s pravim logom, spikom, skockali smo to baš po svom guštu. Tamo smo podijelili trenutke kojih je previše za jedan tekst, a često smo i na forumu Kombi dijelili svoja iskustva i crtice s putovanja. Da nešto moramo izdvojiti, neke anegdote, dobro bih se namučio da sve to isfiltriram. Zapravo, nitko vam to ne može ni ispričati. Kako da opišem izraz lica čovjeka koji je oduševljeno platio parking kada smo stali. U Provansi nam je neki tip skužio registracije, vozio je Ferrari iz 80-ih, stao i rekao da dođemo kod njega, da je vlasnik casina, da samo javimo ako što trebamo. Sve na hrvatskom, naravno. Nismo nikada otišli.

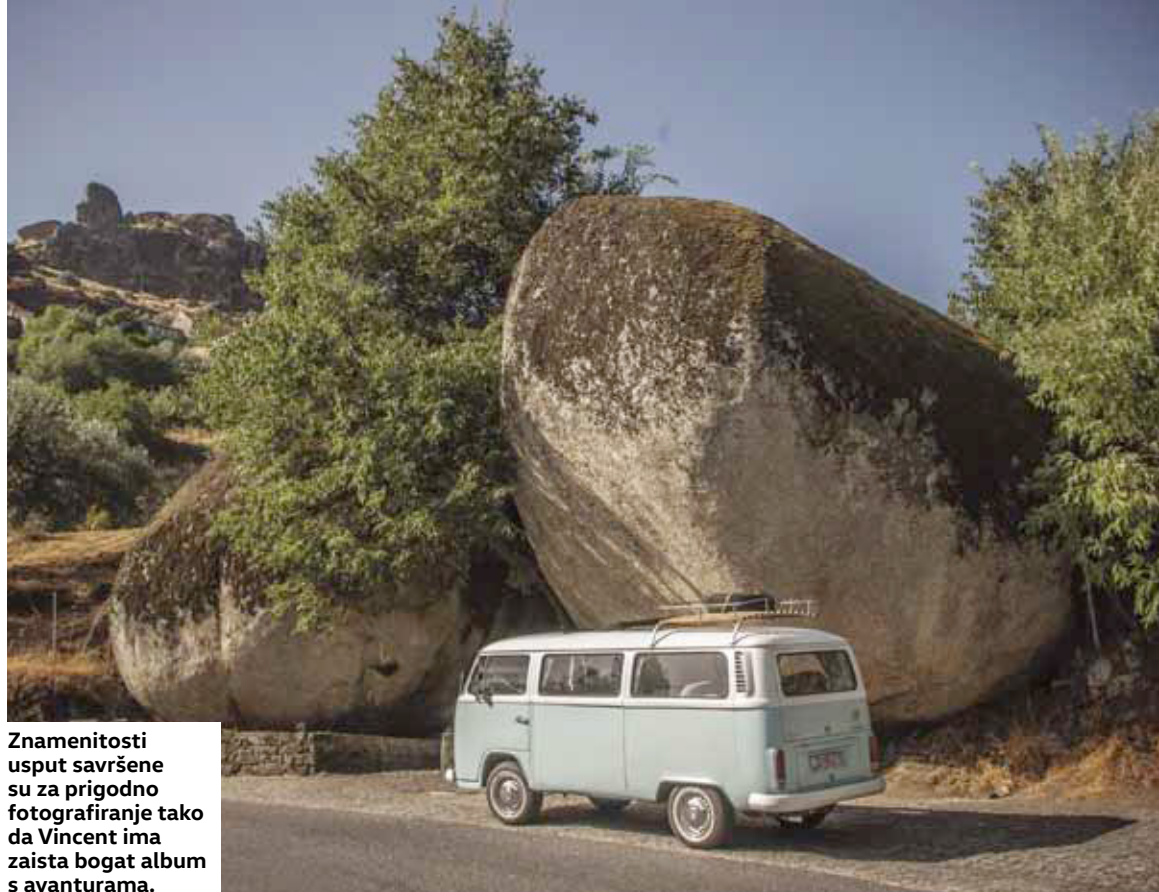
Vincent pozira na plaži u Portugalu, u Normandiji, u Parizu...

A vožnja na Grossglockneru? Ako se nikad ne popneš gore, kao da nisi ni putovao.

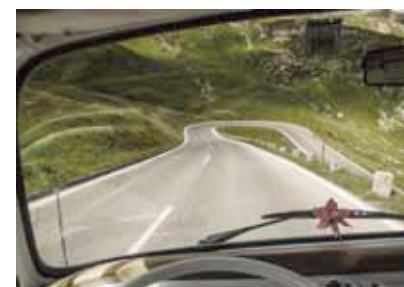

Znamenitosti usput savršene su za prigodno fotografiranje tako da Vincent ima zaista bogat album s avanturama.

>> Put je cilj. Žurbe ne smije biti! <<

Prvo su se služili stoličima i kanistrima, ali Sven je izradio kuhinju koja je kao prava i u kojoj je skuhanu dovoljno jela za cijelu jednu Kombi-kuharicu.

Uživali smo u kulturama, ljudima, svijetu...

U Liegeu smo tražili i pronašli dućan s dijelovima za Bube jer smo bili u problemu - bila je ponoć, adresu su nam "iskopali" preko Facebooka, a mi smo se nemalo iznenadili brojem kamiona ispred, kao i golišavim damama. Nije bilo strašno, samo nismo znali treba li nas biti strah ili da se samo opustimo. Na kraju je žena sišla s kata, vjerojatno gazdarica dućana, i poklonila nam brtve poklopaca ventila. Još su na autu.

Kad smo u Normandiji blizu plaže tražili mjesto za parking, upali smo u blato usred noći, Nives je skakala na stražnjem braniku da se izvučemo. To uvijek upali. Masa je mana, tih 50 kg je dragocjeno. Pokupili smo puno čudnih ljudi, autostopera. Neki su bili „mirišljavi“ pa smo mirise osjetili ostatak dana - Francuzi, putuju u nekoj tradicionalnoj odjeći, nismo se puno zamarali time. Mi smo uživali gledajući druge kulture i ljude, i vozili se svijetom. Uživali u trenutku i zapravo nikada nismo nikoga propitkivali, pa ni sebe onim glupim pitanjem - zašto?

I baš zbog toga, mi ne možemo napisati putopis. Bulli je način života i mi smo ga prihvatili kakav jest, bez puno propitkivanja. Sjeli bismo, prepustili se i - putovali. Ako vas to zanima, učinit ćete isto što i mi. Ako ne, sjedit ćete i gledati Facebook i Instagram onih koji to čine maštajući da ste na njihovu mjestu. A to je tako lako... Jedno jutro se probudite i donesete odluku. I za kraj - nemamo ništa u planu za Vincenta, jer plan je najveći neprijatelj dobre avanture. ☺